

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

15 април 2021 година *

„Преюдициално запитване — Орхуска конвенция — Директива 2003/4/ЕО — Право на достъп до информация за околната среда, съхранявана от публичните власти — Член 2, точка 2 — Понятие „публична власт“ — Органи или институции, действащи в качеството на съдебни органи — Информация, съдържаща се в преписка по приключено съдебно производство“

По дело C-470/19

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от High Court (Висш съд, Ирландия) с акт от 21 май 2019 г., постъпил в Съда на 17 юни 2019 г., в рамките на производство по дело

Friends of the Irish Environment Ltd

срещу

Commissioner for Environmental Information,

при участието на

Courts Service of Ireland,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: J.-C. Bonichot, председател на състава (докладчик), R. Silva de Lapuerta, заместник-председател на Съда, и M. Pešič, изпълняващи функцията на съдии от първи състав, M. Safjan и N. Jääskinen, съдии,

генерален адвокат: M. Bobek,

секретар: C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 16 септември 2020 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Friends of the Irish Environment Ltd, от J. Kenny, BL, O. Clarke и A. Jackson, solicitors, както и от J. Healy, SC,
- За Commissioner for Environmental Information, от F. Valentine, BL, E. Egan, SC, и R. Minch, solicitor,

* Език на производството: английски.

- за Courts Service of Ireland, от C. Donnelly, BL, B. Murray и M. Collins, SC, както и от M. Costelloe и H. Gibbons, solicitors,
- за Ирландия, от M. Browne, G. Hodge и A. Joyce, подпомагани от A. Carroll, BL, и от C. Toland, SC,
- за полското правителство, от B. Majczyna и D. Krawczyk,
- за Европейската комисия, от G. Gattinara и C. Cunniffe,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 3 декември 2020 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 2, точка 2 от Директива 2003/4/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2003 година относно обществения достъп до информация за околната среда и за отмяна на Директива 90/313/ЕИО на Съвета (ОВ L 41, 2003 г., стр. 26; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 9, стр. 200).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Friends of the Irish Environment Ltd и Commissioner for Environmental Information (комисар по въпросите на околната среда, Ирландия) по повод на достъпа до преписката по приключеното съдебно производство.

Правна уредба

Международното право

- 3 Конвенцията за достъп до информация, участието на обществеността в процеса на вземането на решения и достъп до правосъдие по въпроси на околната среда, подписана в Орхус на 25 юни 1998 г. и одобрена от името на Европейската общност с Решение 2005/370/ЕО на Съвета от 17 февруари 2005 г. (ОВ L 124, 2005 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 201, наричана по-нататък „Орхуската конвенция“), гласи в член 2, параграф 2:

„Държавен орган“ означава:

- a) правителство на национално, регионално и друго равнище;
- b) физически и юридически лица, изпълняващи държавни административни функции в съответствие с националното законодателство, включително специфични задължения, дейности или услуги във връзка с околната среда;
- c) всички други физически или юридически лица, които имат обществени задължения или функции или предоставят обществени услуги във връзка с околната среда, под контрола на орган или лице, посочени в (a) или (b) по-горе;

[...]

Това определение не включва органите или институциите, действащи в съдебно или законодателно качество“.

4 Съгласно член 4, параграф 1 от Орхуската конвенция, при определени ограничения всяка страна по тази конвенция гарантира, че в отговор на искане за предоставяне на информация за околната среда държавните органи предоставят на обществеността тази информация в рамките на националното законодателство.

5 Член 4, параграф 4 от Орхуската конвенция уточнява:

„Искането за информация за околната среда може да бъде отказано, ако разкриването на информацията би се отразило неблагоприятно върху:

[...]

с) хода на правосъдието, правото на лицата на справедлив процес или възможността на държавните органи да извършват разследване в наказателно или дисциплинарно производство;

[...]

Гореспоменатите основания за отказ се тълкуват ограничително, като се отчита общественият интерес от разкриване на информацията и като се взема предвид дали исканата информация се отнася до емисии в околната среда“.

Правото на Съюза

6 Съображения 1, 5, 11 и 16 от Директива 2003/4 предвиждат:

„(1) Увеличеният обществен достъп до информация за околната среда и разпространението на такава информация допринасят за по-висока осведоменост по въпроси, свързани с околната среда, за свободната обмяна на мнения, по-ефективното участие на обществото във вземането на решения във връзка с околната среда и най-накрая, за по-добра околна среда.

[...]

(5) [...] Разпоредбите на законодателството на Общността трябва да бъдат в съответствие с [Орхуската конвенция], предвид присъединяването на Европейската общност към нея.

[...]

(11) За да се отчете принципът в член 6 от Договора, който гласи че изискванията за опазване на околната среда следва да бъдат включени в определянето и прилагането на политиките и дейностите на Общността, следва да бъде разширена дефиницията за публичните власти, така че да обхване правителството или други обществени администрации на национално, регионално или местно ниво, независимо от това дали същите имат специфични отговорности по околната среда. Определението, също така, следва да бъде разширено, за да обхване други лица или [образувания], изпълняващи обществени административни функции във връзка с околната среда съгласно националното законодателство, както и други лица или [образувания], действащи под техен контрол, и които имат обществени отговорности или функции във връзка с околната среда.

[...]

(16) Правото на информация означава, че разкриването на информация следва да бъде общо правило, и че на публичните власти следва да бъде разрешено да отхвърлят искания за информация за околната среда в специфични и ясно определени случаи. Основанията за отказ следва да бъдат интерпретирани ограничително, като обслужваният обществен интерес от разкриването ѝ следва да бъде [преценен] спрямо интереса, обслужван от отказа. [...]

7 Съгласно член 1 от тази директива:

„Целите на настоящата директива са:

- а) да гарантира правото на достъп до информация за околната среда, съхранявана от или за нуждите на публичните власти и да уреди основните срокове и условия и практическите договорености за неговото упражняване; и
- б) да гарантира [като правило] все по-голямото предоставяне на разположение и разпространяване сред обществеността на информация за околната среда с цел постигане на възможно най-широка систематична достъпност и разпространение на информацията за околната среда сред обществеността. За тази цел се стимулира, по-специално, употребата на компютърни телекомуникационни и/или на електронни технологии, където те са на разположение, за постигането на тази цел“.

8 Член 2, точка 2 от посочената директива гласи:

„По смисъла на настоящата директива:

[...]

2) „Публична власт“ означава:

- а) държавна или друга публична администрация, включително публичните съвещателни органи на национално, регионално или местно ниво;
- б) всяко физическо или юридическо лице, изпълняващо публични административни функции съгласно националното законодателство, включително и конкретни задължения, дейности или услуги, свързани с околната среда[,] и
- в) всяко физическо или юридическо лице, натоварено с публични отговорности или функции, или предоставящо публични услуги, свързани с околната среда, под контрола на органите или лицата, попадащи в букв[a] а) или б).

Държавите членки могат да предвидят, че това определение не включва органи или институции, когато са в качеството си на съдебни или законодателни органи. Ако към датата на приемане на настоящата директива техните конституционни разпоредби не предвиждат процедура по преразглеждане по смисъла на член 6, държавите членки могат да изключат тези органи или институции от обхвата на това определение“.

9 Член 3, параграф 1 от същата директива гласи:

„Държавите членки гарантират, че от публичните власти се изисква, в съответствие с разпоредбите на настоящата директива, да предоставят на разположение информацията за околната среда, съхранявана от или за тях, [н]а всеки заявител при поискване и без той да трябва да декларира интерес“.

- 10 След като в член 4, параграф 1 от Директива 2003/4 се разрешава в определени хипотези държавите членки да предвидят постановяването на отказ по искане за информация за околната среда, член 4, параграф 2 от нея също предоставя посочената възможност на държавите членки, изразена по следния начин:

„Държавите членки могат да предвидят отказ на искане за предоставяне на информация за околната среда, ако разкриването на информацията би могло да се отрази неблагоприятно върху:

[...]

- в) ход на дело, правото на всяко лице на справедлив процес или възможността на публичната власт да проведе разследване от наказателно или дисциплинарно естество;

[...]

Основанията за отказ, упоменати в параграфи 1 и 2, следва да се тълкуват ограничително, като се взема предвид за конкретния случай обслужвания[т] обществен интерес от разкриването на информацията. Във всеки конкретен случай обслужваният обществен интерес от разкриването се преценява спрямо обслужвания интерес от отказа. Държавите членки не могат да регламентират право на отхвърляне на искане за предоставяне на информация на основание параграф 2, букви а), г), е), ж) и з), в случаите, когато искането се отнася за емисии в околната среда.

[...]“.

- 11 Член 6 от Директива 2003/4, озаглавен „Достъп до правосъдие“, задължава държавите членки да гарантират, че всеки заявител, който иска информация за околната среда и счита, че искането му е било игнорирано, било е погрешно отхвърлено, че му е отговорено неточно или че по някакъв друг начин не е третирано, има достъп до процедура за административно или съдебно обжалване на действията или бездействията на съответната публична власт.

Ирландското право

- 12 European Communities (Access to Information on the Environment) Regulations 2007—2018 (Наредба за достъпа до информация за околната среда съгласно правото на Европейските общности 2007—2018 г., наричана по-нататък „ирландската правна уредба“) транспонира разпоредбите на Директива 2003/4 в ирландското право.
- 13 По същество правило 3, точка 1 от ирландската правна уредба транспонира член 2, точка 2 от тази директива
- 14 Съгласно правило 3, точка 2 от ирландската правна уредба Ирландия изключва от понятието „публична власт“ „всеки орган, който действа в качеството на съдебен или законодателен орган“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

- 15 На 25 февруари 2016 г. High Court (Висш съд, Ирландия) постановява решение по дело между X & Y и An Bord Pleanála, което решение не е обжалвано. Това дело се отнася до оспорването на разрешение за строеж с оглед на изграждането на вятърни генератори в графство Корк (Ирландия).

- 16 На 9 юли 2016 г. Friends of the Irish Environment изпраща писмо до Central Office of the High Court (Секретариат на Висшия съд, Ирландия), чието управление е поверено на съдебен секретар, назначен от Courts Service of Ireland (Съдебна служба на Ирландия) (наричана по-нататък „Съдебната служба“), като иска копия от протоколите, клетвените декларации, приложенията и писмените становища, представени от всяка от страните, както и влезлите в сила актове по това дело. Искането е подадено на основание на Орхуската конвенция, Директива 2003/4 и ирландската правна уредба.
- 17 С решение от 13 юли 2016 г. Съдебната служба отхвърля искането на жалбоподателя в главното производство. Това решение се основава по-специално на факта, че ирландската правна уредба не обхваща съдебните производства, нито документите, представени в такива производства.
- 18 На 18 юли 2016 г. жалбоподателят в главното производство иска от Съдебната служба да преразгледа това решение. Тъй като не получава отговор, на 15 септември 2016 г. той подава жалба пред комисаря по информацията за околната среда.
- 19 На 19 юни 2017 г. комисарят по информацията за околната среда уведомява жалбоподателя в главното производство, че вече има постановено решение по сходно дело, а именно дело CEI/15/0008, An Taisce & The Courts Service. Като подчертава, че всяко дело се разглежда по същество, комисарят моли жалбоподателя в главното производство да посочи причините, поради които в случая би могло да се приеме различно решение относно искането му да получи достъп до съдебната преписка по делото със страни X & Y и An Bord Pleanala.
- 20 В отговора си от 26 юли 2017 г. жалбоподателят в главното производство посочва, че поддържа мотивите, изложени в жалбата му, и тези на An Taisce по първото дело.
- 21 С решение от 31 юли 2017 г. комисарят по информацията за околната среда отхвърля тази жалба. Той приема, че Съдебната служба съхранява поисканите преписки в рамките на упражняването на съдебни правомощия, от името на съдебната власт. Приема и че когато действа при упражняване на тези правомощия, Съдебната служба не е „публична власт“ по смисъла на правило 3, точка 1 от ирландската правна уредба.
- 22 Жалбоподателят в главното производство обжалва това решение пред High Court (Висш съд), като изтъква по същество, че дерогацията в полза на органи или институции, действащи в „качеството на съдебен орган“, предвидена в член 2, точка 2 от Директива 2003/4 и транспонирана в правило 3, точка 2 от ирландската правна уредба, не обхваща приключилите дела.
- 23 Тъй като има съмнения относно тълкуването на член 2, точка 2 от Директива 2003/4, High Court (Висш съд, Ирландия) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Контролът върху достъпа до съдебни преписки по дела, по които е постановено окончателно съдебно решение, срокът за обжалване е изтекъл и няма висяща жалба или други искания, каквито обаче при определени обстоятелства са възможни, представлява ли дейност в „качеството на съдебен орган“ по смисъла на член 2, точка 2 от Директива 2003/4 [...]?“.

По преюдициалния въпрос

- 24 Със своя въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 2, точка 2, втора алинея, първо изречение от Директива 2003/4/ЕО следва да се тълкува в смисъл, че предоставената на държавите членки с тази разпоредба възможност да не разглеждат като „публична власт“ по смисъла на тази директива „органи или институции, когато са в качеството

- си на съдебни [...] органи“, може да се упражни само доколкото се отнася до информация, съдържаща се в преписки по висящи съдебни производства, като не се прилага за приключилите производства.
- 25 В това отношение следва да се отбележи, че преди всичко е необходимо да се определи дали съдилищата и физическите или юридическите лица, под техен контрол, представляват „публична власт“ по смисъла на член 2, точка 2 от Директива 2003/4 и следователно попадат в приложното поле на тази директива.
- 26 В самото начало следва да се напомни, че като страна по Орхуската конвенция Европейският съюз се ангажира да осигури в пределите на действие на правото на Съюза принципен достъп до съхраняваната от публичните власти информация за околната среда (решение от 14 февруари 2012 г., Flachglas Torgau, C-204/09, EU:C:2012:71, т. 30 и цитираната съдебна практика).
- 27 С приемането на Директива 2003/4 законодателят на Съюза е целял да осигури съвместимостта на правото на Съюза с тази конвенция с оглед на сключването ѝ от Общността, като е предвидил общи правила, с които да гарантира, че всяко физическо и юридическо лице от държава членка ще има право на достъп до информацията за околната среда, съхранявана от или за публичните власти, без съответното лице да трябва да декларира интерес (решение от 14 февруари 2012 г., Flachglas Torgau, C-204/09, EU:C:2012:71, т. 31 и цитираната съдебна практика).
- 28 Следва да се подчертае също, че гарантираното от Директива 2003/4 право на достъп се прилага само доколкото исканата информация попада под действието на предписанията относно достъпа на обществеността, предвидени в тази директива, което по-специално предполага, че тя представлява „информация за околната среда“ по смисъла на член 2, точка 1 от посочената директива, а това следва да се провери от запитващата юрисдикция в рамките на спора по главното производство (решение от 14 февруари 2012 г., Flachglas Torgau, C-204/09, EU:C:2012:71, т. 32).
- 29 Освен това следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика както от изискването за еднакво прилагане на правото на Съюза, така и от принципа за равенство следва, че разпоредба от правото на Съюза, чийто текст не съдържа изрично препращане към правото на държава членка с оглед на определяне на нейния смисъл и обхват, трябва по принцип да получи самостоятелно и еднакво тълкуване навсякъде в Съюза, при което да се отчитат контекстът на тази разпоредба и преследваната от разглежданата правна уредба цел (вж. по-специално решение от 20 януари 2021 г., Land Baden-Württemberg (Вътрешни съобщения), C-619/19, EU:C:2021:35, т. 34).
- 30 След тези предварителни бележки следва да се отбележи, че съгласно определението, дадено в член 2, точка 2, първа алинея, букви а) и б) от Директива 2003/4, „публична власт“, която в това си качество е длъжна да предостави на обществеността достъп до държаната от нея информация за околната среда, са органите и институциите, представляващи „държавна или друга публична администрация, включително публичните съвещателни органи на национално, регионално или местно ниво“, както и физическите или юридическите лица, които съгласно националното законодателство изпълняват „публични административни функции [...], включително и конкретни задължения, дейности или услуги, свързани с околната среда“. Съгласно член 2, точка 2, първа алинея, буква в) от тази директива „публична власт“ представлява също физическо или юридическо лице, „натоварено с публични отговорности или функции, или предоставящо публични услуги, свързани с околната среда, под контрола на органите или лицата, попадащи в букв[а] а) или б)“.

- 31 Що се отнася до член 2, точка 2, втора алинея, първо изречение от Директива 2003/4, той има за цел по-специално да позволи на държавите членки да установят правила, подходящи за осигуряване на правилното протичане на съдебните производства, като им дава възможност да изключат от приложното поле на тази директива органите или институциите, които отговарят на определението на понятието „публична власт“ по член 2, точка 2, първа алинея от посочената директива, когато действат „в качеството си на съдебни [...] органи“.
- 32 Накрая, член 2, точка 2, втора алинея, второ изречение от Директива 2003/4 предвижда, че държавите членки могат да изключат тези органи или институции от определението „публична власт“ по член 2, точка 2, първа алинея, ако към датата на приемане на тази директива конституционните им разпоредби не предвиждат процедура по преразглеждане по смисъла на член 6 от посочената директива. Член 2, точка 2, втора алинея, второ изречение от Директива 2003/4, чиято цел е да уреди особения случай на някои национални органи, чиито решения не подлежат на обжалване в съответствие с изискванията на тази директива към датата на нейното приемане, няма нито за цел, нито за последица ограничаването на възможността на държавите членки да изключат от приложното поле на посочената директива органите или институциите, действащи при упражняване на законодателни или съдебни правомощия, което впрочем е предвидено без никакво ограничение в самата Орхуска конвенция (вж. в този смисъл решение от 14 февруари 2012 г., Flachglas Torgau, C-204/09, EU:C:2012:71, т. 45—48).
- 33 От цялостния прочит на член 2, точка 2 от Директива 2003/4 следва, че предоставената на държавите членки възможност да изключат от понятието „публична власт“ органите или институциите, действащи „в качеството си на съдебни [...] органи“, която е предвидена в член 2, точка 2, втора алинея, първо изречение от тази директива, и която трябва да се подложи на функционално тълкуване (вж. по аналогия решение от 14 февруари 2012 г., Flachglas Torgau, C-204/09, EU:C:2012:71, т. 49), може да се отнася само до институциите, отговарящи на институционалното определение за понятието „публична власт“, дадено в член 2, точка 2, първа алинея от посочената директива. Всъщност съобразяването на това определение е абсолютна предпоставка за използването на възможността за дерогация по член 2, точка 2, втора алинея, първо изречение от Директива 2003/4.
- 34 Както от самата Орхуска конвенция, така и от Директива 2003/4, която има за цел да приложи тази конвенция в правото на Съюза, обаче е видно, че визирайки „публичната власт“, техните автори са имали предвид не съдебните органи, и по-специално съдилищата, а само административните органи, тъй като в отделните държави при упражняване на функциите си именно те съхраняват информация за околната среда, както Съдът вече е постановил (вж. в този смисъл решение от 14 февруари 2012 г., Flachglas Torgau (C-204/09, EU:C:2012:71, т. 40).
- 35 Всъщност съдилищата очевидно не са част от държавна или друга публична администрация, посочени в член 2, точка 2, първа алинея, буква а) от Директива 2003/4. Те също така не могат да бъдат приравнени на физическите или юридическите лица, които изпълняват „публични административни функции [...], включително и конкретни задължения, дейности или услуги, свързани с околната среда“, посочени в член 2, точка 2, първа алинея, буква б) от тази директива, който се отнася до органите или институциите, които, макар да не са част от държавна или друга публична администрация по първата разпоредба, упражняват функции на изпълнителната власт или участват в изпълнението на такива функции и имат отношение към околната среда. От своя страна член 2, точка 2, първа алинея, буква в) от посочената директива се отнася само до лицата или организациите, действащи под контрола на някой от органите или институциите, посочени в член 2, точка 2, първа алинея, букви а) и б) от нея, които имат публични отговорности или функции във връзка с околната среда, така че той не може да включва нито съдилищата, нито а fortiori физическите или юридическите лица под техен контрол.

- 36 Това тълкуване се подкрепя от целта, преследвана от законодателя на Съюза при приемането на Директива 2003/4 във връзка с Орхуската конвенция. Всъщност, както следва от съображение 1 и от член 1 от тази директива, тя има за цел да насърчи по-голям обществен достъп до информация за околната среда и по-ефективното участие на обществеността във вземането на решения в тази област, с цел да се дадат по-добри решения и те да се прилагат по-ефикасно, както и в крайна сметка да се насърчи подобряването на околната среда.
- 37 Така, макар изпълнението на тази цел да предполага, че административните органи предоставят на обществеността достъп до информацията за околната среда, с която разполагат, за да предоставят отчетност за решенията, които вземат в тази област, и да приобщат гражданите при приемането им, това не се отнася за писмените становища и другите документи, приложени към преписките по съдебните производства в областта на околната среда, тъй като законодателят на Съюза не е имал за цел да насърчи информирането на обществеността в съдебната област и участието на обществеността при вземането на решения в тази област.
- 38 Всъщност, приемайки Директива 2003/4, законодателят на Съюза отчита различията на правилата, съществуващи в държавите членки по отношение на достъпа на гражданите до информацията в съдебните преписки, както свидетелстват член 2, точка 2, втора алинея, първо изречение и член 4, параграф 2, буква в) от тази директива, които предоставят възможност на държавите членки съответно, от една страна, да изключат от приложното поле на посочената директива органите и институциите, обхванати от понятието „публична власт“, на които в определени случаи могат да бъдат възложени правораздавателни правомощия, без самите те да имат качеството на юрисдикция, както е при някои независими административни органи (вж. по аналогия, що се отнася до министерство, на което е възложено изпълнение на законодателни правомощия, без самото то да е част от законодателната власт, решение от 14 февруари 2012 г., Flachglas Torgau (C-204/09, EU:C:2012:71, т. 49), и от друга страна, да се отклонят от принципа на достъп на гражданите до информацията за околната среда, държана от „публичната власт“, когато разкриването на тази информация може да се отрази неблагоприятно върху „ход на дело, правото на всяко лице на справедлив процес или възможността на публичната власт да проведе разследване от наказателно или дисциплинарно естество“.
- 39 Що се отнася до член 6 от Директива 2003/4, той се отнася единствено до достъпа до правосъдие на гражданите, желаещи да упражнят правата, които черпят от разпоредбите на тази директива, като им гарантира по-специално възможността да оспорват решенията, с които се отказва достъп до информацията за околната среда, която би могла да им бъде противопоставена.
- 40 От изложеното по-горе следва, че при липсата на изрично посочване в този смисъл в Директива 2003/4 юрисдикциите и физическите или юридическите лица под техен контрол не са „публична власт“ по смисъла на член 2, точка 2, първа алинея от тази директива. Поради това те не попадат в приложното поле на посочената директива и следователно не са обвързани от предвиденото в нея задължение да предоставят на обществеността достъп до информацията за околната среда, с която разполагат. При тези условия единствено държавите членки могат евентуално да предвидят право на публичен достъп до информацията, съдържаща се в съдебната преписка, и да определят реда и условията за неговото упражняване.
- 41 Ето защо, обратно на твърдяното пред Съда, няма основание да се търси отговор на въпроса дали контролът върху достъпа до съдебни преписки е свързан с упражняването на съдебни правомощия по смисъла на член 2, точка 2, втора алинея, първо изречение от Директива 2003/4, нито да се прави разграничение в зависимост от това дали преписките, съдържащи исканата информация, са свързани с висящи или приключени производства или се отнасят до производства, които могат да бъдат възобновени.

- 42 В това отношение съображенията на Съда в решение от 14 февруари 2012 г., Flachglas Torgau (C-204/09, EU:C:2012:71, т. 54—58), не могат да обосноват по аналогия различен извод, доколкото делото, по което е постановено това решение, се отнася до достъп до информация, държана от „публична власт“ по смисъла на член 2, точка 2, първа алинея от Директива 2003/4. Това важи и за съображенията, приети в решения от 1 септември 2010 г., Швеция и др./API и Комисия (C-514/07 P, C-528/07 P, C-532/07 P, EU:C:2010:541), и от 18 юли 2017 г., Комисия /Breyer (C-213/15 P, EU:C:2017:563), които се отнасят до обществения достъп до документи, свързани с производства пред съдилищата на Съюза, който достъп се урежда от разпоредбите на правото на Съюза, съществено различни по съдържанието си от тези, чието тълкуване се разглежда в настоящото производство.
- 43 В случая от акта за преюдициално запитване е видно, че спорът по главното производство се отнася до искането за достъп на неправителствена организация, Friends of the Irish Environment, до информацията за околната среда, съдържаща се в преписката по приключено съдебно производство, като към датата на това искане преписката е съхранявана от Съдебната служба. Съгласно представените пред Съда становища този орган отговаря за съхранението, архивирането и управлението на съдебните преписки от името и под контрола на съответната юрисдикция. При това положение запитващата юрисдикция следва да провери с оглед на уточненията, направени в точки 30—40 от настоящото решение, дали посоченото образувание трябва да се счита за „публична власт“ по смисъла на член 2, точка 2, първа алинея от Директива 2003/4, в който случай достъпът до информацията за околната среда, съдържаща се в преписките, с които разполага, попада в приложното поле на тази директива, или, поради тесните му връзки с ирландските юрисдикции, под чийто контрол е поставено, то следва да се счита за съдебен орган, също като тези юрисдикции, което, напротив, ще го извади от приложното поле на посочената директива.
- 44 Предвид гореизложеното на поставения въпрос следва да се отговори, че член 2, точка 2 от Директива 2003/4 трябва да се тълкува в смисъл, че не урежда достъпа до съдържащата се в съдебните преписки информация за околната среда, тъй като нито юрисдикциите, нито органите и институциите, които са поставени под техен контрол и така поддържат тесни връзки с тях, представляват „публична власт“ по смисъла на посочената разпоредба и следователно не попадат в приложното поле на тази директива.

По съдебните разноски

- 45 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Член 2, точка 2 от Директива 2003/4/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2003 година относно обществения достъп до информация за околната среда и за отмяна на Директива 90/313/ЕИО на Съвета трябва да се тълкува в смисъл, че не урежда достъпа до съдържащата се в съдебните преписки информация за околната среда, тъй като нито юрисдикциите, нито органите и институциите, които са поставени под техен контрол и така поддържат тесни връзки с тях, представляват „публична власт“ по смисъла на посочената разпоредба и следователно не попадат в приложното поле на тази директива.

Подписи